

prof. dr hab. Mirosława Buchholtz
Instytut Literaturoznawstwa, Wydział Humanistyczny
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

15 lutego 2021 r.

**Ocena dorobku dr. Arkadiusza Misztala
w postępowaniu habilitacyjnym
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo**

Podstawa prawna

Art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.), przy czym ust. 2 i 3 nie dotyczą ocenianego dorobku.

Informacje o drodze rozwoju naukowego

Pan Arkadiusz Misztal jest związany z Uniwersytetem Gdańskim od początku swojej pracy naukowej. Na Wydziale Filologiczno-Historycznym tego Uniwersytetu uzyskał w 2001 r. tytuł magistra filologii angielskiej, a w 2007 r. stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa. Tym samym Kandydat spełnia określony w art. 219 ust. 1. pkt. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. wymóg posiadania stopnia doktora. Od 2002 r. jest zatrudniony na Uniwersytecie Gdańskim jako wykładowca, następnie asystent, zaś od 2007 r. adiunkt. Od początku swojej drogi rozwoju naukowego pan dr Misztal zajmuje się literaturoznawstwem, a w szczególności współczesną literaturą amerykańską.

Ocena osiągnięcia naukowego

Jako publikację stanowiącą osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 2 pkt. 2 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, Habilitant wskazał monografię autorską pt. *Time and Vision Machines in Thomas Pynchon's Novels*, która ukazała się w 2019 r. nakładem Wydawnictwa Peter Lang, ujętego w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt. 2 lit. a ww. Ustawy.

Monografia liczy 169 stron i składa się ze wstępu, pięciu rozdziałów, konkluzji, bibliografii oraz indeksu.

O wartości tej monografii decyduje kilka czynników, w tym zwłaszcza wybór materiału badawczego oraz metodologii. Thomas Pynchon to jeden z gigantów współczesnej literatury amerykańskiej, postać zarazem tajemnicza i fascynująca, obecna w dziełach i nieobecna w mediach. O ile Pynchon reglamentuje wiedzę na swój własny temat w strefie pozaliterackiej, o tyle jego powieści na ogół pękają w szwach, występują z brzegów, onieśmiałają naddatkami, bonusami i wartościami dodanymi. Pynchon towarzyszy bujnej amerykańskiej kulturze od dziesięcioleci i jej różnorodność metadyskursywnie rozpracowuje. Około 60 lat pisarskiej aktywności to zarazem jego przywilej i zobowiązanie. Z bogactwa tematów i wątków obecnych w dziełach Pynchona, pan dr Arkadiusz Misztal wybrał jeden z największych dylematów ludzkości, jakim jest konceptualizacja, obrazowanie i doświadczanie czasu. Habilitant skupił się zatem na wybranych działach wielkiego pisarza i na wybranych aspektach wielkiego problemu badawczego i tę wspólną przestrzeń obydwu zagospodarował w sposób, który pozwala ujrzeć w nowym świetle i twórczość Pynchona, i pojęcie czasu.

Habilitant nie tylko podejmuje wielkie i ważne wyzwania, ale też jest je w stanie udźwignąć. Świadczy o tym dobrze przemyślana i przekonująca struktura monografii. Kolejne rozdziały książki ukazują różne etapy technologicznych wynalazków (od fotografii poprzez kino, telewizję, wideo aż po Internet) i coraz bardziej skomplikowane relacje pomiędzy człowiekiem i jego technologiami. Chronologia technologii nie pokrywa się z kolejnością publikacji omawianych powieści, co pokazuje, że twórczość Pynchona wymyka się uproszczonym historycznym odczytaniom. Czas i historia to nie to samo. Kolejność rozdziałów w swojej nieodpartej logice daje czytelnikowi poczucie, że nie straci orientacji, a zarazem każdy z rozdziałów zaskakuje jakimś nowym elementem argumentacji i nowymi przykładami. O ile Pynchon w swoich powieściach już przez samą ich objętość tworzy iluzję prawie nieograniczonej podaży czasu (własnego i czytelnika), pan dr Misztal konstruuje argumentację w sposób zwarty, zwięzły, ale też dający poczucie, że wszystkie najistotniejsze kwestie zostały omówione, często nawet z naddatkiem. Kolejne rozdziały tworzą całość, która stopniowo pokazuje, jak kluczowa jest kwestia czasu i w jaki sposób kolejne technologie kształtują rozumienie czasu w powieściach Pynchona. Habilitant bada pojmowanie czasu jako kategorii na styku filozofii i technologii głównie w odniesieniu do twórczości Pynchona,

oferując celne porównania poszczególnych jego powieści (np. s. 110, 117), ale też otwierając szeroko drzwi do innych przedsięwzięć literaturoznawczych i to nie tylko w obrębie literatury amerykańskiej.

Kolejną zaletą tej monografii jest wyraźne rozróżnienie pierwszego, drugiego i dalszych planów, co pozwala zachować proporcje i zwięzłość. Thomas Pynchon i czas znajdują się na pierwszym planie, ale Habilitant nie traci z pola widzenia szerszych kontekstów literatury amerykańskiej i związków czasu z przestrzenią. Umiejętność dokonywania wyboru najbardziej potrzebnych argumentów i najbardziej celnych przykładów świadczy o bardzo dobrym merytorycznym przygotowaniu i stosownym teoretycznym zapleczu. Czytelnik zdaje sobie sprawę z tego, że Autor monografii byłby w stanie podać i omówić znacznie więcej przykładów z twórczości Pynchona niż to, co widzi, ale ta przestrzeń niedopowiedzenia daje czytelnikowi możliwość snucia rozważań dalej na własną rękę, co czyni lekturę tym bardziej owocną. O spójności i celowości wywodu świadczy na przykład to, że sugerowany w tytule książki związek pomiędzy technologią czasu i widzenia powraca w Rozdziale 4 jako teza o tożsamości maszyny widzenia i maszyny czasu (s. 96).

Oczywiście nie z każdym stwierdzeniem koniecznie trzeba się zgodzić, by docenić wartość przedsięwzięcia jako całości. Dla przykładu, co takiego miałyby świadczyć o boskości Benjamina Franklina na obrazie Benjamina Westa? Czy rzeczywiście znamy Franklina jako postać wyidealizowaną (s. 34)? Jego autobiografia dowodzi dążenia do doskonałości i konieczności korekt czyli tak naprawdę nieosiągalności ideału. Czy aparat fotograficzny rzeczywiście daje możliwość obiektywnego zapisu (s. 49, 50)? Autor sam przyznaje, że fotografia to alternatywa dla rzeczywistości empirycznej (s. 47, 52), co nie gwarantuje obiektywizmu. Jako przykład przychodzi na myśl pamiętna scena w noweli Carson McCullers *The Ballad of the Sad Café* (1951, *Ballada o smutnej knajpie* 1970), w której pojawiająca się nagle postać znikąd, wyciąga starą fotografię na dowód pokrewieństwa z zamożną panną Amelią Evans. Fotografia przedstawia dwoje małych dzieci, których twarze to białe plamki. Pokrewieństwo (podobnie jak uroda) powstaje zatem w oku obserwatora i z potrzeby serca, a nie na podstawie faktów. W swoich esejach o fotografii wydanych w 1977 roku Susan Sontag pisze o oderwaniu pojedynczych fotografii od pierwotnego kontekstu i nabieraniu przez nie nowych znaczeń nieprzewidzianych w momencie tworzenia. To właśnie ten proces pozwala Amelii rozpoznać w nieznanym kuzyna Lymona.

Pan dr Misztal przywołuje inne przykłady niż te, które wydają się oczywiste dla czytelnika, co świadczy jedynie o bogactwie przykładów. I tak jako pioniera amerykańskiej fotografii wymienia A.J. Russella (s. 49), a nie wspomina o Mathew Brady. Podając przykłady sprzężenia kina z ideologią faszystowską (s. 68) nie wspomina o słynnej Leni Riefenstahl. Otwierające Rozdział 3 stwierdzenie, iż kino już od zarania miało znacznie bliższy związek z technologią niż fotografia (s. 67) wydaje się bardziej intuicyjne niż naukowe, a przez to nie w pełni przekonujące. Powracająca kilkakrotnie idea „über-machine” (np. 67) wymagałaby choćby napomknienia o nie/obecnym „Übermensch” i kwestii władzy w kontekście posthumanizmu. Stwierdzenia o ideologizacji kina czytelnik przyjmuje bez wahania, ale już konceptualizowanie wojny jako filmu (zapożyczone od innego badacza, s. 68) wymagałoby korekty, ponieważ niebezpiecznie estetyzuje wojnę. Podejrzanym wydaje się też sprzężenie czasu wyłącznie z postrzeganiem. Choć stwierdzenie o koncentrowaniu się współczesnej kultury na obrazie (s. 118) może być słuszne w odniesieniu do Pynchona, niekoniecznie uwzględnia ono intensywne obecnie zainteresowanie innymi zmysłami niż wzrok, a zwłaszcza słuchem.

Bywa też i tak, że wątpliwość wywołana w jednej części pracy zostaje rozwiana w innej. Na przykład, gdy Autor błyskotliwie omawia przejęcie przez język fotografii myśliwskiego pojęcia „snapshot” (s. 51), czytelnik z jednej strony zauważa trafność tej analogii, a z drugiej strony zastanawia się nad tym, że przecież wczesne procedury dagerotypii były długotrwałe, a zatem nie były ujęciem migawkowym, lecz procesem wymagającym czasu (i podpórek dla portretowanych, żeby wytrzymali w bezruchu kilkanaście minut). Równoczesność okazuje się iluzją, jak słusznie zauważa Autor, wskazując na wielowarstwowość i paradoksalną ruchomość obrazu fotograficznego (s. 64). W dalszej części książki dr Misztal wspomina też o długotrwałości pozowania do dagerotypu (s. 93).

Kwestia luddyzmu – kluczowa za sprawą samooceny Pynchona (s. 65) – robi wrażenie zabawy słowami. Czytelnik z zadowoleniem stwierdza, że w konkluzji Autor skłania się do podobnej opinii, w odróżnieniu od innych cytowanych badaczy (s. 145). Pynchon jest pisarzem na czasie, który być może w sensie metaforycznym dewastuje jakieś krosna, ale nie dlatego, że wydają się bezpośrednio zagrażać jego egzystencji. Luddyści niszczyli krosna („frames”) w obronie swoich interesów. Co ciekawe kwestia obramowania, ramowania, kadrowania („framing”) jest w monografii istotna i słusznie wielokrotnie przywoływana. Może i ten aspekt udałoby się powiązać z luddyzmem. Określanie się jako neo-luddysta jest

nie tylko, jak słusznie zauważa Habilitant nie w pełni trafne (s. 88), ale jak sądzę wręcz mylące. Dopiero w odniesieniu do zwrotu albo raczej przewrotu cyfrowego, impuls luddyczny, choć jak zwykle bezowocny, wydaje się adekwatny. Nie ma, jak się okazuje, niewinnych technologii. Wszystkie stają się instrumentem dominacji i kontroli rządów i korporacji, jak słusznie zauważa Habilitant (s. 122, 127). Ostatni rozdział książki mierzy się zarazem z powieścią Pynchona *Bleeding Edge* (2013), jak i ze zjawiskami technologii cyfrowych. Rozważania na ten temat są wielowątkowe i aktualne. Kwestia czasu i jego liczenia po raz kolejny wpływa jako zasadniczy dylemat współczesnego człowieka.

Monografia została napisana nienaganną angielszczyzną. Jeśli już cokolwiek wytknąć to pustą frazę „needless to say”, pojawiającą się niepotrzebnie kilka razy. Uwaga natury edytorskiej dotyczy indeksu, w którym figuruje też nazwisko Thomasa Pynchona. Czytelnikowi, a zapewne także samemu Autorowi, bardziej przydałoby się rozwinięcie tego hasła w indeksie i zaznaczenie nie tylko odniesień do całej twórczości, ale do poszczególnych utworów omawianych w monografii. Takie zestawienie pokazałoby główne punkty ciężkości w kolejnych rozdziałach i całej książce. Inna uwaga dotyczy braci Jamesów, którzy nie zostali rozróżnieni w monografii, co zapewne żadnemu z nich by nie odpowiadało. Na s. 72 wspomniany zostaje William, a na s. 146 przywołany zostaje (z drugiej ręki) Henry, choć tylko z nazwiska. Żaden z nich nie pojawia się w bibliografii, a w indeksie figuruje tylko William. Na pochwałę zasługuje natomiast korzystanie z całej gamy źródeł, w tym zwłaszcza cyfrowych i transmedialnych, np. Thomas Pynchon Wiki. To rzeczywiście niewyczerpane i stale odnawiające się źródło informacji, zarazem o pisarzu i o recepcji jego twórczości.

Podsumowując, przedstawiona do oceny monografia stanowi istotny wkład w rozwój literaturoznawstwa szczególnie na styku z kulturoznawstwem i filozofią. Przedstawione osiągnięcie naukowe wskazuje na to, że Habilitant spełnia wymagania określone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.).

Ocena istotnej aktywności naukowej

Na pozostały dorobek naukowy pana dr. Arkadiusza Misztala od czasu uzyskania stopnia doktora składają się następujące prace: redakcja monografii wydanej w 2015 roku, 7 artykułów opublikowanych w międzynarodowych i krajowych czasopismach recenzowanych oraz 7 rozdziałów w recenzowanych monografiach. Kolejna praca współredakcyjna, rozdział

oraz artykuł czekają na publikację. Prace te pokazują, że Habilitant obejmuje swymi badaniami głównie współczesną literaturę amerykańską na styku historii kultury, teorii literackich i filozofii. Wiele z tych prac wykorzystuje warsztat i materiał badawczy, których najpełniejszym wyrazem jest monografia autorska. Znaczna część artykułów przedstawionych do oceny ma ścisły związek z tematyką i metodologią monografii. Zdarzają się też jednak udane próby poszerzenia pola badawczego.

Wielką zaletą zredagowanej przez pana dr. Misztala pracy zbiorowej pt. *Time, narrative, and imagination: Essays on Paul Auster* jest jej międzynarodowy charakter. Oprócz kilkorga polskich badaczy twórczości Paula Austera wśród autorów znaleźli się tu literaturoznawcy z całego świata. To książka dla wielbicieli Paula Austera oferująca wnikliwe odczytania, które ujawniają upodobania poszczególnych badaczy, ale nie pretendują do roli spójnego wykładu na temat Austera. Habilitant zamieścił w tym tomie rozdział swojego autorstwa, który pokazuje, że Jego zainteresowanie tematem czasu z powodzeniem można odnieść także do badań nad twórczością Austera, choć trzeba stwierdzić, że powieści Pynchona są o wiele bardziej wymagającym, a przez to dużo ciekawszym materiałem badawczym.

Krótki tekst pt. „Głosy w ciemności: Beckett i Auster”, opublikowany w piśmie „Topos,” (2010) ujawnia komparatystyczne zacięcie Habilitanta. Napisany z zachowaniem naukowych rygorów, ale i ze swadą tekst omawia twórcze inspiracje i nawiązania. Miarą sukcesu tej krótkiej publikacji jest zaskoczenie czytelnika tym, że tekst tak szybko się kończy, a chętnie przeczytałoby się więcej. Opracowanie pt. „Varied modes of detection: a forensic investigation into Thomas Pynchon's *Crying of Lot 49* and *Inherent Vice*” (2012) to eksperyment polegający na zastosowaniu metodologii kryminalistycznych do badania tekstów literackich. Czytelnik pozostaje z wrażeniem, że do podobnych wniosków na temat twórczości Pynchona można dojść także innymi drogami, jednak sposób zaprezentowania konstrukcji tego eksperymentu jest ciekawy. Ponadto o szerszym spojrzeniu Autora na historię gatunku świadczy przywołanie przykładów także z twórczości A.C. Doyle'a i A. Christie. Wątki kryminalne w powieści Pynchona *Inherent Vice* (2009, *Wada ukryta* 2015) są przedmiotem badań dr. Misztala w rozdziale pt. „LSD investigations: the end of groovy times and California noir in 'Inherent Vice' by Thomas Pynchon” (2014). To bardzo dobry tekst pokazujący świetne rozeznanie w historii kultury amerykańskiej i umiejętność łączenia faktów, co tak bardzo procentuje w omówionej wcześniej monografii autorskiej.

Dwa opublikowane w 2013 r. teksty: artykuł pt. „Studying Pynchon’s horology: Orthogonal time and Luddite sorrow in *Mason & Dixon*” oraz rozdział pt. „Delineating Pynchon’s timescapes: time and photography in *Against the Day*” zostały włączone do monografii autorskiej stanowiącej główne osiągnięcie naukowe Habilitanta. Obydwie te publikacje świadczą przede wszystkim o wieloletnim zainteresowaniu pana dr. Misztala tak twórczością Pynchona, jak i kwestią czasu. To powolne dojrzewanie tematu jest widoczne i procentuje w monografii – w jej mocnej konstrukcji i spójności konkluzji poszczególnych rozdziałów i całej książki. Kolejną wprawką do monografii był obszerny rozdział pt. „Beyond the forensic imagination: time and trace in Thomas Pynchon’s novels” (2016), łączący zainteresowania metodologią kryminalistyczną i studiami nad czasem. Jest to solidne przekrojowe opracowanie obejmujące kilka powieści Pynchona w tym *Bleeding Edge* (2013) i wybrane eseje. Wiele zawartych w tym rozdziale myśli powraca w monografii autorskiej. Obszerne fragmenty artykułu pt. „Beyond the Shallows: 24/7, Network Culture, and Vertical Time in Thomas Pynchon’s *Bleeding Edge*” (2019) pojawiają się też w Rozdziale 5 monografii. Opublikowany w 2020 r. artykuł pt. “Dream Time, Modality, and Counterfactual Imagination in Thomas Pynchon’s “Mason & Dixon” ma wiele wspólnego z Rozdziałem 1 monografii.

Formą popularyzacji wiedzy o twórczości Pynchona w Polsce jest rozdział pt. „Rakieta, kamera, akcja: film i delta t w *Tęczy grawitacji*” zamieszczony w tomie wydanym w serii Mistrzowie Literatury Amerykańskiej (2018). Jest to lektura zarazem pouczająca i przyjemna, spełniająca w pełni wymogi tej niezwykle wartościowej serii. Szersze spojrzenie na kwestię czasu we współczesnej literaturze amerykańskiej dały Habilitantowi badania nad twórczością Paula Austera w omawianej wcześniej pracy zbiorowej, jak również Dona DeLillo, któremu dr Misztal poświęcił rozdział pt. „Articulating the time-experience: scientific and parascientific images of time in *Ratner’s Star* by Don DeLillo” (2013). Do tekstów, które są śladem doskonalenia warsztatu badawczego można zaliczyć artykuł pt. „Beyond the canon: Don Ihde and North American philosophy of technology” (2019), jak również recenzję książki *Time: A Vocabulary of the Present* Joela Burgesa i Amy J. Elias (2017). Zarówno prace Dona Ihde, jak też książka Burgesa i Elias są wielokrotnie punktem odniesienia w monografii. Choć redakcja czasopisma „KronoScope” jest bezsprzecznie istotnym osiągnięciem naukowo-badawczym Habilitanta, krótki wstęp redaktorów, „Note from Editors” (2018), nie powinien być wymieniany w zestawieniu dorobku jako artykuł, którym nie jest.

Czas pozostaje w centrum zainteresowań Habilitanta także w publikacjach z ostatnich dwóch lat. I tak „From ticks to tricks of time: narrative and temporal configuration of experience” (2020) to praca teoretyczna skrupulatnie zestawiająca aktualne konceptualizacje czasu, zwłaszcza w odniesieniu do narracji literackiej. Warto zauważyć, że wykracza ona znacznie poza zakres badań zawartych w monografii, co oznacza, że Habilitant rozwija swoje umiejętności i wiedzę. Zgodnie z informacją zawartą w Autoreferacie ta publikacja stanowi część Rozdziału 1 nowej książki na temat relacji pomiędzy modalnością a narracyjnymi artykulacjami czasowości, nad którą Habilitant obecnie pracuje. Pojęcia czasu i przestrzeni odgrywają również dużą rolę w artykule pt. „All times, one place, and all at once: time shuffling in Richard McGuire’s ‘Here’ and *Here*”, który ujawnia zainteresowanie Habilitanta powieścią graficzną jako wkładem w debatę nad pojmowaniem, obrazowaniem i doświadczaniem czasu. Także ten wątek ma być dalej rozwijany.

Większość przedstawionych do oceny rozdziałów i artykułów stanowiących pozostały dorobek naukowy Habilitanta to opracowania w języku angielskim, z których znaczna część ukazała się w zagranicznych wydawnictwach i czasopismach. Habilitant dba zatem o prezentowanie wyników swoich badań na forum międzynarodowym i włącza się w dyskusję na wysokim międzynarodowym poziomie. Chwaląc umiędzynarodowienie dorobku Habilitanta trzeba jednak wspomnieć o zaletach i konieczności publikowania prac naukowych w języku polskim. To nieodzowna część pracy amerykanisty, tym bardziej uzasadniona w przypadku Habilitanta, że w kilku przedstawionych do oceny pracach wykazał się On umiejętnością tworzenia przekonującej akademickiej narracji także w języku polskim. Publikacje w języku polskim to istotna część działalności popularyzatorskiej, która zasługuje na pochwałę.

Od czasu uzyskania stopnia doktora w roku 2007 r., pan dr Arkadiusz Misztal uczestniczył w 22 konferencjach naukowych, w tym 5 krajowych i 9 międzynarodowych zorganizowanych w Polsce (głównie w Gdańsku - 8) oraz 8 zagranicznych (trzy w Stanach Zjednoczonych i po jednej w Wielkiej Brytanii Grecji, Norwegii, Estonii i Francji). Habilitant brał udział w pracach komitetów organizacyjnych trzech konferencji. Współorganizował też na Uniwersytecie Gdańskim spotkania, seminaria i warsztaty, co dowodzi prowadzenia działalności popularyzatorskiej.

Habilitant odbył dwa kilkumiesięczne stypendia badawcze w Niemczech i Stanach Zjednoczonych, dwie kwerendy w Bibliotece Kongresu i w Bibliotece Brytyjskiej, jak również ok. dwutygodniowy staż badawczy na Loyola Marymount University. Habilitant należy do jednej polskiej i dwóch zagranicznych organizacji naukowych. Od 2005 r. jest członkiem Polskiego Towarzystwa Studiów Amerykanistycznych, a od 2012 r. działa w International Society for the Study of Time (ISST), w której to organizacji od ok. pięciu lat jest członkiem Zarządu. Od 2016 r. należy też do The Association for the Study of the Arts of the Present. O osiągnięciach naukowych pana dr. Misztala świadczy też powołanie Go w 2015 r. na członka kolegium naukowego oraz współredaktora działu literatura i kultura czasopisma naukowego „KronoScope: Journal for the Study Time”. Zakres i formy współpracy międzynarodowej Habilitanta oceniam wysoko z uwagi na ich intensywność, systematyczność i różnorodność. Obejmują one wspólne projekty i publikacje naukowe, wyjazdy badawcze i konferencyjne oraz organizację spotkań i seminariów dla studentów z udziałem gości zagranicznych.

Na uznanie zasługuje też działalność dydaktyczna i organizacyjna Habilitanta. Jako koordynator wydziałowy pan dr Misztal przygotowywał i wdrażał w latach 2011-2015 programy nauczania o profilu amerykańskim w Instytucie Anglistyki i Amerykanistyki UG). Przez ponad rok pełnił funkcję dyrektora ds. studenckich w tym Instytucie, zaś od 2018 r. kieruje Zakładem Amerykanistyki. Prowadzi seminaria licencjackie i magisterskie, zajęcia specjalizacyjne, wykłady i ćwiczenia z literatury oraz kultury amerykańskiej. Także w dydaktyce zajmuje się teoriami literatury. Można zatem stwierdzić, że zainteresowania badawcze Habilitanta pokrywają się z zakresem Jego działalności dydaktycznej. Osiągnięcia dydaktyczne Habilitanta obejmują wypromowanie 45 licencjatów i 30 magistrów, co dowodzi aktywności w kształtowaniu postaw badawczych wśród studentów. Obecnie sprawuje funkcję promotora pomocniczego na poziomie doktoratu.

Podsumowując tę część oceny stwierdzam, iż Habilitant spełnia wymagania określone w art. 219 ust. 1. pkt. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r., a mianowicie wykazuje się istotną aktywnością naukową, realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. Wygłosił wiele referatów na międzynarodowych oraz krajowych konferencjach tematycznych, brał udział w pracach komitetów organizacyjnych konferencji, odbył też stypendia, kwerendy i staż w zagranicznych ośrodkach naukowych. Jest członkiem międzynarodowych organizacji

i członkiem zarządu w jednej z nich, jak również członkiem kolegium naukowego i współredaktorem działu w międzynarodowym czasopiśmie. Ma na swoim koncie znaczne osiągnięcia dydaktyczne, w tym sprawowanie opieki naukowej nad studentami.

Wszystkie wyżej przedstawione oceny działalności naukowej oraz osiągnięć badawczych, dydaktycznych i popularyzatorskich pana dr. Arkadiusza Misztala, zwłaszcza tych we współpracy międzynarodowej uzasadniają wniosek o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo, który niniejszym z pełnym przekonaniem składam.

Miroslawa Buchholtz